

свободни и въ тосъ свѣтъ и въ онзи; а пакъ ты още знашъ, че нашій занаятъ е такъвъ, що кой-то тръгне по него, трѣба да гуди главж-тж си въ турбж, на тогава да върви.

— За сѣтници-тж му много прѣсмѣтаніе не трѣба, продължи Желе, като глѣдаше Никола да стой умышленъ въ кюше-то, кой-то смята свирка и тъпанъ, той свадба не прави. А пакъ азъ знажъ, че твое-то сърдце не е плашено още отъ мани-чжкъ; ты си юнакъ, нъ салъ смяташъ много. Време-то да кажемъ, че е лошо, то е лошо пакъ отъ наши братя, съ кои малко много сѣ ся познаваме; а пакъ тамъ, да ми ся нѣкои юнашки Турцы, — хж! пакъ тѣ голи Татаря, — на двацетъ има единъ ножъ. Напрѣдъ Никола! бжди юнакъ, както си былъ и до сега; градъ-тѣ ти е милъ, нъ помисли кждѣ отиваме: гора ще ся прѣпродва, вода ще ся при-газва, сълъ не ще ся спи, око-то будно на врѣдъ ще ся върти и най-сѣтнѣ ножъ ще играе. Това е сичко.

Никола стоѣше съ главж наведена и ся усмихваше подъ мустакъ, съ кое-то показваше, че сичко що му наумяваше Желе, той знае, нъ пакъ мълчеше и ужъ съ внимание слушаше.

— То е тжй, каза Никола най-сѣтнѣ, като из-